

ага и българитѣ: *Дьдо Иванъ Куруджиевъ, Дьдо Вѣлю, Гоголаръ, Тодоръ Загореца, Чсбалията Т. доръ, Недѣлчо Сотировъ и Сотиръ Недѣлчовъ х. Василь Маиновъ и братъ му х. Киро Мариновъ Табака, Никола Козаровъ и др.*

За обработвания въ Сливенъ прочутъ въ Турция *сахтиянъ* (maoquin) споменува и Eneholm (ар. cit) презъ 1829 г.

Съгласно споменатия турски календаръ, до 1850 г., въ Сливенъ, вънъ отъ множеството абаджийски, пушкарски, сарашки, чехларски и т. н. заведения, имало едно сѣдилище (мухакеме), три черкви (клия), 6 чомлекчийски (грѣнчарски) дюгеня, единъ дебой (складъ, днешния *Дебой*), 24 чешми. 35 хана (хотели), 3 *хауза* (басейни), три бани, едно *фесхане* (работилница за фесове, 28 абаджикору (долапи-тепавици), 66 фурни (хлѣбарски и симитчийски), 34 кафенета (люлебуруну), 2 хамбаря, 9 дараци (*япа даракъ*), три керемидници-тухларници (Кермекчи буруну), 19 джамии, едно киришхане (работилница за тетеви), 66 воденици (дерменъ), 2 книговезници (*меджелидѣ*), три *паламудници* (*паламудъ-дермене*, за чукане на *тетря*, Сливенско название за смрадлика-руй, употребявана въ кожарството; старото ѝ име ще е *тертера*), 14 табакханета (табахни, табашки заведения) 9 *мумханета* (свещарници и сапунджийници и 22 яхани (яханета, за правене, на шарланъ, тахънъ, кюспе). Отъ броя на Сливенскитѣ хотели (35) може да се сѣди за търговската раздвиженостъ на града, а отъ тая на фурниѣ (66) — за голѣмината на Сливенското население¹⁾.

Преди да кажемъ нѣщо за Сливенскитѣ еснафи, панаиръ, чаршия и търговия, въобще, нека видимъ обръщането на Сливенската домашна вълнена индустрия въ чисто фабрична такава върху западни начала, която дава новъ тласъкъ не само на Сливенската индустрия, но и на тая въ цѣла тогавашна Турция.

Баштата на българската фабрична индустрия и тъкачнитѣ фабрики въ Сливенъ.

Името *Добри Желъзковъ* или *Добри Фабрикаджиятъ* често сме срѣщали въ настоящата книга. *Добри Желъзковъ* е билъ основателенъ и настоятеленъ членъ на основаното въ Сливенъ „братство“ презъ 1825 год. отъ *Д-ръ Селимински*, което по-после се обръща въ революционна организация, въ чийто комитетъ билъ членъ. Около 1840 г. е билъ единъ отъ възторженитѣ ратници на българското просвѣтно

¹⁾ Отъ Сливенския плодъ *шербетъ*, разпространенъ тукъ вѣроятно, най-вече отъ турцитѣ, който се събиралъ отъ нѣкои опредѣлени Сливенци въ зѣмѣна на известни даждия, се е правилъ прочутия *бимберисъ*, носенъ съ бѣчви въ султанския дворъ. Това траяло до 1830 г.